

РЕШЕНИЕ

№ 259

гр. Карлово, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, II-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Владимир Ст. Иванов

при участието на секретаря Цветана Т. Чакърова
като разгледа докладваното от Владимир Ст. Иванов Гражданско дело № 20215320100289 по описа за 2021 година

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.367, ал.1 от ТЗ, във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД, предявен от „К.-Т.“ ООД, ЕИК: *****, с адрес на управление гр. К. ул. „Б. р.“ №**, с управител Н. И. Ч., чрез пълномощника си адв. М.Г. против „В. - К.“ ЕООД, ЕИК: *****, адрес на управление: гр. Б., ул. „М. Л.“ №**, ет.*, представлявано от управителя Щ. Д. К..

В исковата молба се твърди, че по силата на устен договор, ищцовото дружество със собствен транспорт извършило до обекта на ответника в гр. К. следните услуги:

На 17.07.2020 г. извозили от гаража си в гр. К. до с. С. валяк, като на 18.07.2020 г. извозили същия валяк от с. С. до обекта на ответника в гр. К.. Стойността на тази транспортна услуга била в размер на 924.00 лева, за което била издадена фактура № 8332/17.07.2020 г.

На 21.07.2020 г. извозили валяка от обекта на ответника в гр. К. до с. С., а на 22.07.2020 г. го извозили от с. С. до гр. К.. За транспортната услугата била издадена фактура № 8324/24.07.2020 г. на стойност 348.00 лева.

Многократно канили ответника да уредят отношенията си, но същият все намирал оправдания да не плати дължимата сума.

Ето защо за ищеца бил налице от предявяване на настоящия иск. Моли съда да постанови решение, с което да бъде осъден ответника да му заплати сумата от общо 1272.00 лева, за извършени транспортни услуги на

17.07.2020 г., на 18.07.2020 г., на 21.07.2020 г. и на 22.07.2020 г., за което са били издадени фактура № 8332/17.07.2020 г. и фактура № 8324/24.07.2020 г., ведно със законната лихва от дата на завеждане на исковата молба до окончателното плащане. Претендират се направените по делото разноски.

С отговора на исковата молба ответното дружество, чрез пълномощника си адв. С.Б. не оспорва, че ищецът е осъществил описаните в исковата молба транспортни услуги. Представя копие от платежно нареждане, видно от което процесната сума е заплатена. Заявява, че причина да не изпълнят до този момент задължението си било липсата на покана от страна на ищеца. В този смисъл оспорва твърдението за отправяни многократни устни или писмени покани. Посоченото във фактурите лице Д. К. не било законен представител на ответното дружество, нито било надлежно упълномощено да получава и подписва фактури. Ето защо не можело да се приеме, че тези фактури са били надлежно връчени на „В. – К.“ ЕООД. Веднага след получаване на исковата молба платили на ищцовото дружество дължимото. С оглед изложеното и поради факта, че ответникът не бил дал повод за завеждане на делото, моли съда да отхвърли иска, като не присъжда на ищеца направените разноски.

От събраните по делото доказателства, отделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото не е спорно наличието на облигационни отношения между страните и възникналото задължение на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от общо 1272.00 лева във връзка с възложени и осъществени транспортни услуги на 17.07.2020 г., на 18.07.2020 г., на 21.07.2020 г. и на 22.07.2020 г. Не се спори, че „К.-Т.“ ООД надлежно и точно е изпълнило поетите задължения, като за извършената работа са издадени фактура № 8332/17.07.2020 г. и фактура № 8324/24.07.2020 г.

В хода на делото са постъпили волеизявления и от двете страни, придружени от писмени доказателства – преводно нареждане, от които се установява, че на 26.03.2021 г. ответното дружество е платило на ищцовото дружество процесната сума, ведно с дължимата законна лихва – общо от 1284.72 лева.

Спорният по делото въпрос е дали ответното дружество следва да заплати направените по делото разноски. Съдът намира следното:

Към датата на образуване на делото – 22.02.2021 г., дължимата сума не е била платена от ответника. Заплатил я е на 26.03.2021 г., видно от представеното преводно нареждане.

Съгласно практиката на ВКС /ТР № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г., т.5 на ТР №2/2004г. на ОСГТК на ВКС, Решение № 105 от 20.07.2015 г. по т. д. № 815/2014 г. на I т.о., Решение № 61 по т.д. № 741/2009 г. на ВКС, I т.о., Решение № 253 по гр. д. № 295/2012 г., II г.о. и др. / и на основание чл.235 ал.3 ГПК, съдът взема предвид и фактите, които са

настъпили след предявяване на иска и които са от значение за спорното право. Съдът трябва да изгради своя извод въз основа на всички факти от значение за спорното право, независимо от това, дали са се осъществили преди или след подаване на исковата молба в съда, но преди приключване на устните състезания. Това означава, че решението на съда следва да отразява фактическото положение към момента на приключване на устните състезания, отчитайки настъпването на правопогасяващи факти, в случая – плащането на процесната сума. Тъй като към момента на приключване на съдебното дирене, задължението е погасено изцяло, то предявеният осъдителен иск относно дължимостта на това вземане се явява неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

По разноските:

Отговорността за разноски се явява санкция за неоснователно предизвикан правен спор, като в случая те следва да бъдат присъдени в полза на ищеца. Към датата на подаване исковата молба вземането е било дължимо, т.е. искът е бил основателен и същият се отхвърля само поради настъпилото в хода на производството плащане. Независимо от новонастъпилия факт на плащане, ответникът остава задължен за разноски, защото с поведението си е дал повод за завеждането му. Това се установява от показанията на свидетеля П. Г. Д. и справка вх. №5945/15.10.2021 г. на ТД на НАП – гр. П., които опровергават твърденията на ответника, че не е знаел за дължимостта на процесната сума и не е получавал от ищеца покана да я заплати.

С оглед изложеното следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца направените разноски в размер на общо 350.00 лева, от които 300.00 лева за възнаграждение на адвокат и 50.00 лева за платена държавна такса.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.367, ал.1 от ТЗ, във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД, предявен от „К.-Т.“ ООД, ЕИК: *****, с адрес на управление гр. К. ул. „Б. р.“ №**, с управител Н. И. Ч., чрез пълномощника адв. М.Г. за осъждане на „В. - К.“ ЕООД, ЕИК: *****, адрес на управление: гр. Б., ул. „М. Л.“ №**, ет.*, представлявано от управителя Щ. Д. К. да заплати на ищцовото дружество сумата от 1272.00 лв. (хиляда двеста седемдесет и два лева) за извършени транспортни услуги на 17.07.2020 г., на 18.07.2020 г., на 21.07.2020 г. и на 22.07.2020 г., за което са били издадени фактура № 8332/17.07.2020 г. и фактура № 8324/24.07.2020 г., ведно със законната лихва от дата на завеждане на исковата молба до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „В. - К.“ ЕООД, ЕИК: *****, адрес на управление: гр. Б., ул. „М. Л.“ №**, ет.*, представлявано от управителя Щ. К. да заплати на „К.-Т.“ ООД, ЕИК: *****, с адрес на

управление гр. К. ул. „Б. р.“ №**, с управител Н. И. Ч. сумата от общо 350.00 лв. (триста и петдесет лева), представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред О. с. П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Ц.Ч.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____